

1) Co pro vás znamená 17. listopad 1989?

17. listopad pro nás znamená příležitost. Příležitost napravit deformace minulého režimu, který se v dlouhodobé perspektivě neosvědčil, chyby monopolu moci KSČ, předchůdkyně KSČM. Příležitost rehabilitovat myšlenku socialismu orientací k socialismu demokratickému a humánnímu, a ekonomicky efektivnímu a prosperujícímu. Věříme, že takto si v podstatě představovala změnu mnoho z těch, kteří protestovali proti minulému systému i v listopadových dnech 1989.

Tito lidé byli zklamáni nesplněním mnoha slibů té doby. Stali se trpnými svědky obrovském majetkového převratu a obnovy příkré sociální diferenciace společnosti. Přes některé pozitivní změny po roce 1989 v oblasti politických svobod, možností podnikání či cestování se dosažená demokracie stává formální pokud jsou šance lidí podvázány jejich nezaviněně špatnou sociální situací.

2) Může být komunismus, socialismus demokratický? A co monopol jedné strany?

I původní idea komunismu byla demokratická, k jeho zkrslení došlo až v následném vývoji. Neúspěch prvního pokusu o socialismus potvrdil, že socialismus může být trvale úspěšný jenom jako demokratický. Naše současné projekty předpokládají svobodnou demokratickou soutěž mezi různými formami vlastnictví, co nejširší demokracii a pluralitu v politice i v duchovní sféře.

Princip mocenského monopolu komunistické strany (jakékoliv strany) KSČM odmítla. Poukazujeme jen na skutečnost, že současná demokracie a pluralita je omezená ovlivňováním silnými ekonomickými zájmy včetně zájmů nadnárodního kapitálu.

3) V čem je politika KSČM odlišná od KSČ? Proč jste se nepřejmenovali?

KSČM se od KSČ liší výrazně zejména v programové rovině, svou otevřeností a plnou akceptací principu plurality v ekonomii i politice. Za praxi zneužívání moci své předchůdkyně se KSČM omluvila a tato omluva je trvalou součástí její identity. O názvu strany se rozhodoval v roce 1991 ve vnitrostranickém referendu. Přezval názor vysvětlit občanům a voličům že vysoce humanistický projekt komunismu jako sociálně spravedlivé společnosti není a nemůže být totožný s deformovanou praxí prvního historického pokusu o socialismus, ve kterém převládli zájmy odcizené občanům a který se v dlouhodobé perspektivě neosvědčil. KSČM navazuje na to, co v minulosti bylo pozitivní, ale je pro nový typ sociálně spravedlivé společnosti, který chce prosazovat demokratickými prostředky..

4) Hlásíte se k třídnímu boji, revoluci a diktatuře proletariátu?

Sociální revoluce znamenají kvalitativní změnu společenského uspořádání, která nemusí mít krvavou, násilnou podobu. V současných podmínkách přestává být násilí a potlačování funkční a KSČM ho rozhodně odmítá. Konflikty sociálních tříd si nevymysleli komunisté. Jde o to aby se rozporné zájmy velkých společenských skupin neřešili hlásáním a praktikováním záště jedněch vůči druhým, jde o to aby se hledal společenský pokrok a překonávali se tyto konflikty změnou společenských poměrů, aby se na vlastnictví i rozhodování mohli skutečně rovnoprávně podílet všichni občané. KSČM odmítla diktaturu proletariátu už při svém vzniku, je ale současně i proti diktatuře velkého kapitálu.

5) Budete znovu zestátňovat?

Neúspěch minulého systému založeného na monopolu státního vlastnictví a vládě byrokratického aparátu a z ní vyplývající neefektivnosti ekonomiky ukázal, že masové a plošné zestátnění k prosperující a sociálně spravedlivé společnosti nevede. KSČM v letech transformace přišla s vlastním projektem demokracické privatizace. Současnou míru odstátnění však máme za přehnanou.

Jsme pro pluralitu vlastnických forem, která by ovšem měla zahrnovat i zaměstnanecké a družstevní vlastnictví, vlastnictví regionů, obcí i společenských organizací a ve které by se ve svobodné soutěži ukázalo, které vlastnictví je nejefektivnější a nejlépe odpovídá příslušnému odvětví či typu výroby či služeb.

6) Jak se díváte na procesy 50. let (Horáková a spol.)

Procesy přelomu 40. a 50. let KSČM odsuzuje jednoznačně jako selhání tehdejší moci. Neomlouvá je ani to, že byly zarámovány atmosférou pokračující studené války a bipolárního světa s hrozbou světové války v pozadí. Politická elita tehdejšího režimu volila takové prostředky boje proti svým skutečným či domnělým odpůrcům, které byly naprosto neadekvátní a porušovaly zásady humanity, právního státu a nejzákladnější lidská práva.

Svůj podíl na tom měly jak mocenský tlak Stalina z Moskvy, tak i provokace ze západu. S těmito procesy se samo komunistické hnutí snažilo v několika vlnách po Stalinově smrti vyrovnat, ale boužel během minulého režimu nedůsledně.